

at Auktionsrevirenten maatte lade den af ham begjærte Auktion falde — men ogsaa særlig i Skyldnerens Interesse, at der kun finder een Forsøgning til Forauktionering Sted imod ham, under hvilken alle Forbringshaverne skulle fyldestgøres, medens han nu er udsat for flere, samtidige eller succesive Forsøgninger, der vel stundom kunne fremkaldes alene ved Ønsket om at faa det Salær, som Udlæg og Auktion særlig overfast Ejendom, medfører for vedkommende juridiske Konsulent. At det foreslaaede nye System maatte alligevel, navnlig i Begyndelsen, vil finde en kølig Modtagelse i visse Kredse, som ikke ynde det fremmede og uvante, det er Udvalgets Flertal ikke blind for; men Flertallet sætter sin Fortrosthing til, at man snart skal komme til Erkendelse af, at der virkelig i flere Henseender vil vindes ved Loven, naar de begrundede Betænkkeligheder ved Forslaget fjernes ved de foreslaaede Ændringer, og man nærer ingen Tvivl om, at naar derhos de Forslag vedtages, som man stiller, sigtende til paa flere Punkter at lette Byrden og mindste Tabet for Pantekreditorerne ved Tvangsauktioner, og dermed til at styrke Real-Krediten, da vil Loven i dens Helhed kunne vente at blive hilset med Glæde af Befolkningens store Flertal.

Hovedanken i den danske Sagsførerforenings Hovedbestyrelses Henvendelse tidligere til Landstingets og nu til Folketingets Udvalg, faa vel som i det af saa godt som alle Landets Kreditforeninger til Justitsministeren i Januar Maaned d. N. indgivne Andragende, gaar ud paa, at det formentlig er baade principstridigt og i praktisk Henseende i højeste Grad uheldigt, naar Lovforslaget i § 46 godfænder den nugældende Ordning at — som det hedder i det sidstnævnte Andragende — „de et Konkursbo tilhørende faste Ejendomme absolut skulle sælges og at dette Salg skal ske ved Boet uden Hensyn til Panthaverne“.

Udvalget — i dets Helhed — er hert ganstke enigt, ligesom man holder sig overbevist om, at denne Mening er aldeles almin-

delig. Udvalget anser det derfor ej heller nødvendigt vidtløftig at begrunde den; det er iøjnefaldende, at der paaføres Panthaverne, særlig naturligvis de sekundære, et efter Omstændighederne betydeligt Taberved, at Pantet, naar det skal realiseres af Boet, belastes med Skifteomkostninger, som det er sædvanligt at beregne med 2 à 3 pCt. af Købesummen, og det kan blive af endnu langt større Betydning for Panthaverne, at et Tvangssalg finder Sted under højst uheldige Konjunkturer, medens der kunde være rimelig Udsigt til at frelse baade Kapital og Renter, naar Salget efter Panthaverens Ønske kunde blive udført til bedre Tid. Mere kunde den Anstuelse maatte synes at have for sig, at en Forandring i den nugældende Ret i denne Henseende naturligere maatte ske ved en Ændring i Konkursloven, navnlig dens § 37, jfr. §§ 7 og 10, end i den eventuelle Lov om Tvangsauktioner. Hertil kan imidlertid først bemærkes, at naar det maa erkendes, at de nugældende Regler i den omhandlede Henseende ere i høj Grad uheldige, er der formentlig ogsaa Opfordring til snarest mulig at se til at faa dem forandrede, selv om det fra en Side betragtet maatte være formelt korrektere at vente med Forandringen til en nærmere eller fjærnere Revision af en anden Lov. Men dertil kommer, at det foreliggende Lovforslag selv giver en naturlig og forsøgt Opfordring til at komme ind paa Spørgsmaalet om Forandring i de paagældende Bestemmelser i Konkursloven. Naar det nemlig i § 35 hævdes, at kun den kan fordræ, at der ved Auktionen gives Hammerflag, som efter sin Forbrings Bestaffethed kan antages at ville faa Del i den budne Købesum, ligesom § 30 hævder, at Revirenten ikke kan paaføre dem, der have Prioriteter eller reelle Rettigheder forud for ham, nogen Udgift i Anledning af Forsøgningens Fremme, synes det ikke vel foreneligt dermed at opretholde — som det vel maa antages at være Meningen med Lovforslagets § 46 — at Konkursboet skal kunne lade en Ejen-